Van: [redacted] <[redacted]@gmail.com>
Verzonden: vrijdag 23 mei 2025 21:13
Aan: Griffie | gemeente Meierijstad <Griffie@meierijstad.nl>
Onderwerp: Aan de gemeenteraad van Meierijstad

Geen vrijheid zonder solidariteit, waarom Helmond de juiste keuze maakte

Door [redacted], veteraan, oud-Veghelaar en raadslid in Helmond

Als veteraan heb ik van dichtbij ervaren wat oorlog met mensen doet. Ik diende in gebieden waar vrijheid geen vanzelfsprekendheid is, waar gezinnen verscheurd worden, waar kinderen de taal van geweld eerder leren dan die van hoop. Juist daarom raakt de situatie in Gaza mij diep.

Ik ben geboren en getogen in Veghel. Mijn waarden en verantwoordelijkheidsgevoel zijn daar gevormd. Daarom doet het me des te meer als ik zie dat de gemeenteraad van Meierijstad, mijn geboortegrond, ervoor heeft gekozen om het debat over de situatie in Gaza en het gebruik van het woord ‘genocide’ uit te stellen. Door tijdgebrek. Zo jammer!

In Helmond, waar ik nu woon en raadslid ben, hebben wij dat gesprek wél gevoerd. Sterker nog, ik was mede-indiener van de motie “Helmond trekt de Rode Lijn”. Daarmee riepen wij onze gemeente op om zich duidelijk uit te spreken tegen het grootschalige geweld in Gaza en het kabinet op te roepen politieke, economische en militaire steun aan Israël op te schorten zolang deze mensenrechtenschendingen voortduren.

Deze motie kwam niet voort uit partijpolitiek, maar uit morele noodzaak. Internationaal recht, rapporten van mensenrechtenorganisaties en uitspraken van het Internationaal Gerechtshof spreken duidelijke taal: de drempel van genocide is overschreden. Zwijgen hierover, in naam van bestuurlijke voorzichtigheid, kan stilzwijgende medeplichtigheid worden.

De ironie is schrijnend: op 4 mei herdenken we hen die vielen voor onze vrijheid. Op 5 mei vieren we diezelfde vrijheid. Maar zwijgen over de systematische vernietiging van een volk terwijl we vrijheid vieren, is moreel onhoudbaar. Dat is geen neutraliteit, dat is ontwijken.

Ik spreek niet alleen namens mezelf, maar ook namens mensen in onze gemeenschap die zich onzichtbaar voelen in hun pijn. Mensen met familie en geliefden in Gaza. Mensen die elke dag hopen dat hun leed erkend wordt.

Mijn oproep aan de raad van Meierijstad is helder: durf dit gesprek alsnog te voeren. Niet uit politieke strategie, maar uit compassie, uit verantwoordelijkheid, uit verbondenheid. Juist in een gemeenschap als Veghel, die weet wat oorlog is en hoe kostbaar vrede kan zijn.

Laat onze woorden gedragen worden door daden. Geen herdenking zonder verantwoordelijkheid. Geen vrijheid zonder solidariteit.

Maak er geen politiek issue van meer een morele keuze .